

МІЖНАРОЖНА ЖУРНАЛІСТИКА: ГОЛОС «ГНІВУ І ГОРДОСТІ» ОРІАНИ ФАЛЛАЧІ

Мосьпан Є., студ.гр. ЖТ-62

У книзі Мілана Кундери «Безсмертя» читаємо: «Хто започаткував сучасну журналістику? Зовсім не Хемінгуей, котрий писав про свої враження у фронтових окопах, зовсім не Оруелл, що провів рік життя серед паризької бідноти, і не Егон Ірвін Кіш, знавець паризьких повій, а Оріана Фаллачі, яка публікувала ... цикл бесід з найвпливовішими політиками того часу. Ці бесіди були більше, ніж просто бесіди; це були поєдинки... Могутні політики, не встигнувши зрозуміти, що б'ються у нерівних умовах – адже питання мала право ставити лише вона, а не вони, – вже звивались у нокауті на підлозі рингу».

І справді, Оріана Фаллачі за натурою – воїн. Вона не зупинялася ні перед тим, щоб засудити політичних діячів та інститути, які вони представляють, починаючи з ООН, за їхню цілковиту безвідповідальність, ні перед тим, щоб прокричати своє різке «Ненавиджу!» усьому ісламському світові. Вона пішла у журналістику за покликом. Пішла, як у ченці...

У шістнадцять Фаллачі вже була професійним репортером, згодом працювала у гарячих точках, пізніше стала іменитим інтерв'юером. Але й цього італійській «Пенелопі» було замало, її нестримний потік думок почав виливатися у книги, майже наскрізь автобіографічні.

Творчість Оріани Фаллачі можна поділити на два умовних періоди:

- 1) «європейський» (кінець 50-х – початок 90-х рр.)
- 2) «американський» (з 90-х рр.)

Її літературним дебютом став нарис «Сім гріхів Голівуда», що був визначений як приклад «досі небаченого в італійській публіцистиці жанру». Згодом виходять твори, присвячені жіночій тематиці – «Непотрібна стаття» та «Пенелопа на війні». Далі публікуються «Антипатичні», «Якщо сонце помре», «Інтерв'ю з історією», услід за якими Фаллачі пише цілий ряд книг.

Проте після смерті Александроса Панагуліса – великого кохання Оріани – та присвяченої йому книги «Людина» письменниця надовго

замоває. Свою мовчанку вона порушує лише у 1990 р., написавши роман «Іншалла», що став проявом любові до людей і до життя...

За сумнозвісними подіями 11 вересня 2001 року Оріана Фаллачі спостерігала з вікна своєї квартири на Манхеттені. Вражена падінням Всесвітнього торговельного центру, жорстокістю терористів і беззахисністю великого американського центру, вона не змогла змовчати. Її есе «Злість та гордість», яке довелося скоротити удвічі, вийшло на чотирьох з половиною шпальтах, і цей номер газети побив усі рекорди італійських тиражів – за чотири години було продано близько мільйона примірників.

Але Фаллачі не зупинилася на досягнутому. Вона опублікувала початковий текст есе у формі книги, яка теж розійшлася мільйонним накладом. Згодом бестселер переклали французькою – і це знову був успіх. Так удруге письменниця опинилася у центрі уваги європейської спільноти.

Назва книги доволі прозора: гордість за свою цивілізацію, Європу, Америку та Італію, і гнів на варварську атаку на цю цивілізацію. Це обурена, пристрасна, безкомпромісна сповідь «дочки віку», що викликала суперечки і незгоди. Сповідь, що вражає своєю щирістю, відкритістю і здатністю впливати на читача. Сповідь, пронизана великою любов'ю до європейської цивілізації і прагненням її вберегти.

Ця пристрасна «проповідь» – саме так визначила Фаллачі жанр своєї книги – звернена у першу чергу до західноєвропейців, але її слова також особливо актуальні й для наших східних сусідів.

Тому в Росії з'явилася журналістка, яку називають «другою Оріаною Фаллачі», – Олена Чудінова.

На жаль, ніхто з українських акул пера поки що не заслужив такої честі. Але якщо рівнятися на Оріану Фаллачі, то все вийде. Адже вона – «голос нашого часу, не зіпсований напівправами і не заглушений страхом». Це голос «гніву і гордості» – необхідних складових високого людського духу.

Наук.кер. - Жиленко І.Р., к. філол. н., ст. викл.